

[Finansministeren.]

ønskede i slutningen af sin tale, at jeg måtte være i besiddelse af smidighed. Jeg takker for dette ønske, og jeg gengælder det med stor oprigtighed. Jeg tror, at det vil være meget frugtbart, hvis det ærede medlem vil prøve at kappes med mig i smidighed. Det ville heller ikke havde været af vejen, hvis han også havde gjort det i november. Dengang tror jeg, jeg var hans overmand i smidighed. Regeringen gjorde sig dengang meget store anstrengelser for at få det radikale venstre med ind i arbejdet. Jeg synes ikke, vore anstrengelser blev belønnet tilstrækkeligt. Resultatet var, at det hovedsagelig var socialdemokratiet, vi måtte slutte forlig med, men jeg ønsker det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard held til denne gang at gøre en stor indsats i retning af smidighed.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke ville ordne tingene uden nye ordninger og nye skatter, og jeg tilstår, at det kan jeg ikke konkurrere med. Det er der jo ingen, der kan. Det ærede medlem gjorde en bemærkning, som giver mig anledning til at supplere det, jeg sagde om inflationens karakter herhjemme. Det burde jeg vist nok have udpenslet lidt nærmere i min fremsættelsestale, og jeg er glad for at få denne anledning dertil. Det ærede medlem bemærkede, at jeg havde sagt, at den inflation, vi har i øjeblikket, hovedsagelig har sin rod i de internationale prisstigninger, men lidt senere i talen sagde jeg, at op imod $\frac{3}{4}$ af den prisstigning, vi har haft i de sidste halvandet år, skyldes indenlandske indkomsthøjelser o. lign., medens ca. $\frac{1}{4}$ skyldes udenlandske prisstigninger.

Jeg indrømmer, at det kan se ud, som om der er en modsætning mellem disse to udtalelser; jeg tror også, at det var det, det ærede medlem mente. Jeg vil derfor gerne forklare dem lidt nærmere. Sammenhængen er nemlig efter min mening både noget indviklet og meget interessant og meget vigtig at få klarhed over. Når jeg mener, at inflationen hovedsagelig har sin rod i de internationale prisstigninger, er det, fordi det er derfra, den impuls er udgået, som har ført til, at inflationen også er kommet ind i vort land. Men når inflationen er blevet så stor herhjemme, er det, fordi vi har ladet den udenlandske prisstigning føre til store

forhøjelser af det indenlandske indkomstniveau. Det er sket gennem pristalsregulering af arbejdslønninger, men også derved, at de højere udenlandske priser har ført til større avancer for store dele af det danske erhvervsliv. Vi skulle allerede tidligt efter devalueringen i 1949 have sagt til os selv: nu kommer der en vis prisstigning udefra; den må vi allesammen bære i fællesskab, for den betyder, at nu er vi blevet lidt fattigere end før. Det kan ikke nytte, at vi prøver at løbe fra denne fattigdom ved at forhøje hinandens indkomster, for så bliver priserne bare så meget højere.

Jeg ved, der er nogen, som har forbavset sig over, at jeg dengang kunne sige, at devalueringen i sig selv ikke ville føre til en prisstigning på ret mange procent. Jeg tror, jeg nævnte omkring ved 5 pct. Det er stadig min opfattelse, at devalueringen i sig selv ikke har fremkaldt en større stigning i det danske prisniveau end omkring ved 5 pct., men det, som har fremkaldt den meget større prisstigning, vi har oplevet, er to ting. For det første de yderligere udefra kommende prisstigninger, der er fulgt med Koreakrigen og den derefter kommende oprustning, og for det andet, at det danske samfund har prøvet på at løbe fra den fattigdom, som dette repræsenterer, ved at forhøje vore indkomster, som om vi kunne blive rigere ved at bevilge hinanden flere penge. Derfor tror jeg, det var en konstruktiv plan, regeringen fremsatte i februar. Vi sagde: nu synes vi, at vi gensidig skal prøve at standse denne forhøjelse af alle grupperes indtægter.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke stillede så regeringen tre spørgsmål. Det er jo en taktik, som bruges i visse situationer i politik, særlig når man er af en mere passiv natur, dette at stille andre spørgsmål, og jeg skal prøve på, om regeringen kan bestå denne eksamen.

Det første spørgsmål gik ud på, hvad regeringen agter at gøre for at følge de andre lande i liberaliseringen. Hertil vil jeg gerne svare to ting. Vi vil for det første prøve på at få de andre lande til at følge os ved at komme på lige fod med os i toldniveau og ved at liberalisere de varer, som har betydning for vor eksport, så at liberaliseringen ikke skal blive ved at have den skæve karakter, den har i øjeblikket. Derfor har